

ENTRE LA MORT I LA RESURRECCIÓ

per V.T.R.

En un número anterior del Tossal Gros tractàvem alguns aspectes relacionats amb el tema de la mort i acabàvem fent-vos aquestes dues preguntes que tot seguit mirarem d'aclarir: els nostres morts (familiars, amics, coneguts), on són ara mateix? Ja han vist el rostre de Déu o no el veuran fins a la fi dels temps?

Malauradament la nostra sensibilitat cada cop se sent menys colpida davant l'esdeveniment d'una mort (si no és la d'alguna persona propera a nosaltres). Els cristians oblidem que tota mort és un atemptat contra la vida: tota la vida resta ferida i això ens involucra a tots. Però la realitat és que no totes les morts ens afecten igual i és molt diferent que es mori algú o que sen'ns mori algú. I això és així per un fet molt senzill: la mort tendeix a fer eterna la persona estimada. Dir et vull vol dir "sigues sempre" però la mort ens diu que el nostre amor és limitat. En perdre a qui estimem nosaltres fem una experiència de la mort, ja que de la nostra mort no en tindrem d'experiència dins el temps. Així doncs la mort, malgrat la promesa de resurrecció, sempre és quelcom traumàtic perquè l'home és, a diferència dels animals, un ésser biogràficament viu: amb la vida que tenim anem escrivint la vida que volem tenir i la mort ens talla de cop aquesta possibilitat d'engrandir la nostra biografia.

Mirem d'aprofundir una miqueta més en el mateix

instant de la mort. La nostra vida està feta de temps: hi ha un temps exterior, *el temps que passa*, i un temps que ens marca per dins, *el temps que ens passa*. Els nostres actes, les nostres experiències van marcant aquest temps interior. En morir l'home també fa alguna cosa i això que fa marca aquell moment. Però òbviament és un moment molt especial. Mentre vivim anem passant d'un moment a un altre, passem moments en el temps, avancem. El problema està en arribar al darrer moment, perquè en morir sortim del temps i ningú pot sortir-se'n del temps i continuar éssent home. Tots els moments de la nostra vida els omplim d'alguna manera però l'últim moment només l'omplim de mort: l'home mor sense tenir-ne consciència i per tant és un moment que no s'aguanta, és un moment buit.

L'escatologia cristiana dóna resposta d'aquesta buidor última. Déu fa consistent per a sempre el moment de la mort d'un home. Ja hem dit que vivim consumint fets, experiències però mai ningú ha viscut un sol instant del que pugui dir: aquest instant l'he viscut del tot; tot el que es pot disfrutar en una vida ho he viscut en un instant. Sempre hi ha un excedent de vida que mai no vivim i hem de creure que tot el que no hem pogut viure s'ommagatzema i va a parar al moment últim, perquè no n'hi ha d'altre.

Així el moment de la mort està fet de temps, més

aquest excedent de llibertat (tota la vida no viscuda) i més l'acció final de Déu.

Dit tot això anirem ara a contestar les dos preguntes pendents: els nostres morts, ja són amb Déu o estan esperant la resurrecció final?

Hem dir que després de la mort no hi ha temps (entès en el sentit cronològic de successió d'instant), els morts no envelleixen i en morir es produeix l'encontre amb Déu. Però també parlem d'una resurrecció final; què passa doncs amb aquest temps intermedi entre l'encontre immediat amb Déu i la resurrecció final?

Els teòlegs han formulat diverses teories al respecte però nosaltres només farem esment a la del doctor Josep Gil que, alhora, és un compendi de les principals teories.

Pel doctor en teologia J. Gil en morir arriba la resurrecció perquè la mort és l'últim moment i no n'hi ha d'altre. Jesús ressuscità en el mateix moment de la mort encara que nosaltres parlem d'un tercer dia per influència cultural jueva, que creien que els morts no passaven a la vida eterna fins al tercer dia.

Les persones tenim un curs de vida que va des de la concepció fins a la mort i durant aquest període ens realitzem en dues vessants: la biològica -desenvolupament de les cèl·lules- i la biogràfica -tot el que escrivim damunt la nostra vida; el que donem i rebem dels altres. Ambdós són independents però la

biogràfica, en morir, no s'acaba. És veritat que no pot créixer més però no s'ha acabat perquè continua fins a la fi de la història. És a dir, els morts continuen sotmesos a una temporalitat especial del seu temps on continuen creixent en joia i benaurança. Després de la mort continuem creixent també en capacitat de rebre amor. Com més en podem capir, més n'anirem rebent.

A la fi, amb l'acció escatològica de Déu i la tornada del Senyor arribarà la plenitud de tots els ressuscitats.

Resumint, al mateix instant que un home mor, ressuscita i reposa amb Déu, passant a gaudir d'una temporalitat especial per la que continua rebent i participant de la història dels vius. Res del que succeirà a la història del món se'ns escaparà. I així fins el dia que s'acabi el temps del món i assolim la nova forma d'existència en plenitud.

Fins aquí aquest escrit que probablement no us haurà solucionat cap interrogant i potser encara us haurà provocat més dubtes. Restaria encara parlar del cel, el purgatori i l'infern que ho deixarem per més endavant.

I acabo amb una cita de Sant Joan: "Amics meus, de fills de Déu ja ho som, si bé no es veu encara el que serem: però sabem que, quan Jesús es manifestarà i el veurem tal com és, serem com Ell". 1Jn3, 1-2.